

TI-T.6220.43.2025

DECYZJA

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2024r. poz. 572 z późn. zm. – dalej jako „K.p.a.”), art. 37 pkt 2, art. 71 ust. 1 i 2 pkt 2, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 80 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024r. poz. 1112 z późn.zm. – dalej jako „ustawa u.u.i.ś.”) oraz § 3 ust. 1 pkt 54 lit. a i pkt 82 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku złożonego w dniu 17 lipca 2025r. i uzupełnionego w dniu 22 lipca 2025r. oraz w dniu 15 września 2025r. (w ramach wyjaśnień z organami współdziałającymi) przez Pana

odmawiam

ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia pn.: „Budowa kompostowni odpadów biodegradowalnych pochodzenia roślinnego na działce ewid. 820/20 obręb 0022 Sudół”.

UZASADNIENIE

I. W dniu 17 lipca 2025r. do Urzędu Gminy Bodzechów wpłynął wniosek Inwestora Pana [imię i nazwisko] o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia pn. „Budowa kompostowni odpadów biodegradowalnych pochodzenia roślinnego w m. Sudół dz. ewid.820/20”. Do wniosku załączono Kartę Informacyjną Przedsięwzięcia opracowaną przez mgr inż. Wiolettę Chaba-Demiańczuk (zwaną dalej „KIP”) oraz kopię mapy ewidencyjnej i mapy przedstawiającej teren planowanej inwestycji wraz z obszarem oddziaływania. W dniu 18 lipca 2025 r. Wójt Gminy Bodzechów wezwał Inwestora do uzupełnienia braków formalnych poprzez uiszczenie opłaty skarbowej. W dniu 22 lipca 2025r. Inwestor dokonał wpłaty.

W dniu 23 lipca 2025r. Wójt Gminy Bodzechów zawiadomił strony o wszczęciu postępowania i o wystąpieniu do organów współdziałających w sprawie wydania decyzji środowiskowej. Zawiadomienia dokonano w drodze publicznego obwieszczenia na mocy art. 49 k.p.a. bowiem organ ustalił, iż liczba stron w postępowaniu przekracza 10. Obwieszczenie (znak TI-T.6220.43.2025) zostało zamieszczone na stronie BIP, na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Bodzechów oraz na tablicy ogłoszeń w miejscowości Sudół w okresie od 23.07.2025 do 06.08.2025r.

II. Zgodnie z opisem zawartym w KIP, przedmiotem przedsięwzięcia jest instalacja do przetwarzania odpadów innych niż niebezpieczne metodą kompostowania z użyciem obrotowego biostabilizatora, planowana na działce o nr ewid. 820/20 , obręb Sudół , gmina Bodzechów. Dla terenu, na którym ma być zlokalizowane przedsięwzięcie nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Gminy Bodzechów.

Przetwarzanie odpadów zaplanowano z wykorzystaniem istniejących obiektów na terenie ogrodzonym i utwardzonym, w obrębie którego istnieje zabudowa, tj. infrastruktura po wcześniej działającej tu kotłowni ze składem węgla. Zgodnie z KIP powierzchnia działki inwestycyjnej wynosi ok 0,65 ha i obejmuje obszary oznaczone jako Ba- tereny przemysłowe. Zakłada się przetwarzanie maksymalnie do 9,9 Mg odpadów dziennie, a rocznie ilość przetwarzanych odpadów nie przekroczy 3000Mg. Do kompostowania przeznaczono odpady o kodach: 20 01 08 (odpady kuchenne ulegające biodegradacji) i 20 02 01(odpady ulegające biodegradacji) z wykorzystaniem odzysku R3-Recykling lub odzysk substancji ograniczonych, które nie są stosowane jako rozpuszczalniki. Założono, że odpady zebrane selektywnie będą dostarczane do zakładu przez firmy zewnętrzne. Proces kompostowania prowadzony będzie z użyciem obrotowego biostabilizatora K-16. Zgromadzony wsad będzie poddawany rozdrobniению na rozdrabniaczu, a następnie będzie ładowany przy pomocy ładowarki na przenośnik taśmowy do komory biostabilizatora, gdzie ww. odpady poddane zostaną procesowi kompostowania. Planowana inwestycja będzie funkcjonowała przez 365 dni w roku. Przedsięwzięcie jest w całości usytuowane w granicach obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Kamiennej. W KIP zawarto stwierdzenie, że planowane przedsięwzięcie nie jest zlokalizowane w granicach strefy ochrony pośredniej ujęcia komunalnego „Kąty Denkowskie” ustanowionej w drodze rozporządzenia Nr 5/2006 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej z dnia 26 września 2006 r. W konsekwencji – w myśl KIP- nie stwierdzono potencjalnie niekorzystnego wpływu przedsięwzięcia na jakość wód podziemnych.

III. Organ ustalił, że inwestycja będzie oddziaływać na sąsiednie nieruchomości ponieważ znajduje się w bliższej odległości niż 100 m od zabudowań. Teren wokół planowanej inwestycji jest obszarem zlokalizowania zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Najbliżej zlokalizowanym obszarem Natura 2000 jest położony w odległości 0,5 km w kierunku północnym obszar pn. Krzemionki PLH260024. Ponadto – wbrew twierdzeniu zawartemu w KIP – planowana inwestycja znajduje się w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody podziemnej „Kąty Denkowskie” dla Ostrowca Świętokrzyskiego na mocy rozporządzenia Nr 5/2006 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej z dnia 26 września 2006 r. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody podziemnej „Kąty Denkowskie” dla Ostrowca Świętokrzyskiego (Dz. Urz. Woj. Świąt. z 2006 r. Nr 257, poz. 2956 ze zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem Nr 5/2006”. Powołane rozporządzenie zawiera w §5 pkt 5 zakaz lokalizowania składowisk odpadów komunalnych, niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętne oraz obojętnych, natomiast w §5 pkt. 7 zakazuje lokalizowania zakładów przemysłowych oraz ferm chowu i hodowli zwierząt.

IV. Planowaną inwestycję należy zaliczyć do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o.u.i.ś., wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 54 lit. a oraz § 3 ust. 1 pkt 82 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839), o czym szerzej mowa będzie poniżej, w pkt IX. W tym stanie rzeczy, działając na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 ustawy u.u.i.ś., w dniu 23.07.2025r. Wójt Gminy Bodzechów zwrócił się do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarządu Zlewni w Radomiu, Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Ostrowcu Świętokrzyskim z wnioskami o wyrażenie opinii, czy dla przedsięwzięcia istnieje konieczność przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

V. W opinii sanitarnej Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Ostrowcu Świętokrzyskim, zwanego dalej „PPIS”, z dn. 05.08.2025 r. (znak NZ.9022.4.54.2025) wskazano na brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W uzasadnieniu opinii Organ ten szczegółowo opisał charakter przedsięwzięcia, skupiając się głównie na braku zagrożeń w zakresie emisji zanieczyszczeń do powietrza, hałasu, powstawaniem ścieków czy ewentualnych uciążliwości odorowych. Odnosząc się do stanu wód podziemnych stwierdzono, że: *„Zastosowane na etapie eksploatacji rozwiązania pozwalają na stwierdzenie, że planowane przedsięwzięcie nie wpłynie niekorzystnie na jakość wód podziemnych i powierzchniowych, w szczególności na stan tych wód i realizację celów środowiskowych dla nich określonych”*. W treści opinii PPIS nie odniósł się w żaden sposób do lokalizacji przedsięwzięcia w strefie ochronnej ujęcia wody.

VI. Z opinii Dyrektora Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (PGWWP) z dnia 04.08.2025r. znak WR.ZZŚ.4901.258.2025.AN wynika, że w ocenie tego Organu nie istnieje potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt I pisma). W pkt II pisma Dyrektor PGWWP wskazał na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków i wymagań określonych w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy Prawo ochrony środowiska oraz nałożenia obowiązku działań, o których mowa w art. 82 ust. 1. pkt 2 lit. b powołanej ustawy z uwzględnieniem 15. wymienionych elementów obejmujących w szczególności wymagania dot. sprzętu, składowania surowców i materiałów, postępowania z odpadami, odprowadzania wód opadowych i ścieków, itd. Podkreślenia wymaga, że w pkt 15. wyliczenia Organ uzgadniający wskazał, iż: *„z uwagi na lokalizację przedsięwzięcia w strefie ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych należy przestrzegać zakazów wymienionych w rozporządzeniu Nr 5/2006 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie z dnia 26 września 2006 r.”*. W treści uzasadnienia organ ograniczył się do stwierdzenia, że przedmiotowe przedsięwzięcie zlokalizowane jest na terenie ochrony pośredniej ujęcia „Kąty Denkowskie” i że ujęcie to posiada obowiązującą strefę ochronną ustanowioną powołanym wyżej rozporządzeniem. Organ współdziałający nie sprecyzował, jakie ewentualne zakazy związane lokalizacją przedsięwzięcia w strefie ochrony ujęcia wód winien skierować do Wnioskodawcy organ wydający decyzję środowiskową ani nie odniósł się do zagadnienia takiej właśnie lokalizacji przedsięwzięcia w żaden inny sposób. Dyrektor PGWWP uznał, że z uwagi na rodzaj, skalę i lokalizację przedsięwzięcia oraz planowane do zastosowania rozwiązania chroniące środowisko, realizacja, eksploatacja i likwidacja przedsięwzięcia nie spowoduje nieosiągnięcia celów środowiskowych oraz będzie odbywała się w sposób zapewniający nienaruszalność przepisów prawnych dotyczących ochrony wód.

VII. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Kielcach (zwany dalej „RDOŚ”), pismem znak: WOO-II.4220.397.2025.KCP2 z dnia 3 września 2025r. zwrócił się do Wójta Gminy Bodzechów o uzupełnienie wystąpienia celem wyjaśnienia kwestii lokalizacji działki na terenie strefy ochrony pośredniej ujęcia wody podziemnej „Kąty Denkowskie” dla Ostrowca Świętokrzyskiego, dla której obowiązują regulacje wynikające z rozporządzenia Nr 5/2006. Organ polecił zwrócić szczególną uwagę na zakaz dotyczący lokalizowania zakładów przemysłowych w strefie ochrony pośredniej (§ 5 ust.1 pkt 7 rozporządzenia Nr 5/2006) stwierdzając, iż zakres działalności planowanej inwestycji polegający na przekształcaniu odpadów w instalacji celem produkcji kompostu przeznaczonego do sprzedaży świadczy o tym, spełnia ona przesłanki uznania jej za zakład przemysłowy w

rozumieniu przepisu art. 3 pkt 48 ustawy z dn. 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2025 r. 647), zwanej dalej „ustawą p.o.ś.” oraz przepisu art. 2 pkt 13 ustawy z dn. 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz.U. z 2025 r. poz. 1135), zwanej dalej „ustawą uzdrowiskową”.

Odnosząc się do wystąpienia RDOŚ Wnioskodawca, w piśmie z dnia 15.09.2025 r., odniósł się do legalnej definicji zakładu przemysłowego zawartej w przepisach ustawy uzdrowiskowej (powołanej przez RDOŚ), w której mowa jest o zakładzie przemysłowym jako zespole budynków i urządzeń wraz z terenem, na którym prowadzi się działalność wytwórczą. Definicję tę Wnioskodawca uzupełnił definicją „budynku” zaczerpniętą z przepisów ustawy Prawo budowlane. Podniósł, że – w myśl przepisów Prawa budowlanego - budynkiem jest obiekt budowlany trwale związany z gruntem wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Natomiast, zgodnie z definicją „urządzenia” zawartą w przepisach ustawy p.o.ś, przez urządzenie rozumie się niestacjonarne urządzenie techniczne, w tym środki transportu. Wnioskodawca wskazał, że planowany w ramach przedsięwzięcia biostabilizator jest urządzeniem mobilnym (niestacjonarnym) i nie wymaga fundamentów, zatem spełnia warunki definicji urządzenia zawartej w ustawie p.o.ś. Nadto wyjaśnił, że planuje ustawienie na terenie działki kontenera socjalnego z częścią sanitarną na potrzeby pracowników, z możliwością podpięcia do istniejącej sieci wodociągowej, kanalizacji sanitarnej i sieci energetycznej. Będzie to tymczasowy obiekt budowlany, a zatem obiekt niebędący budynkiem w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego. W opinii wnioskodawcy planowane przedsięwzięcie nie spełnia zatem wymogów definicji zakładu przemysłowego zawartej w ustawie uzdrowiskowej. Będzie ono prowadzone przy wykorzystaniu już istniejących obiektów; jedynymi nowymi elementami będą: kontener socjalny oraz częściowe zadaszenie istniejącej płyty betonowej. Wnioskodawca przyznał, że planowane przedsięwzięcie zlokalizowane jest w granicach strefy ochronnej pośredniej ujęcia wody „Kąty Denkowskie” ustanowionej rozporządzeniem nr 5/2006 Dyrektora RZGW w Warszawie z dnia 26 września 2006 r., czemu wcześniej zaprzeczył w treści KIP, o czym była wyżej mowa. Wskazując na zabronione w strefie ochrony pośredniej roboty i czynności podkreślił, że zakaz zawarty w § 5 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Nr 5/2006 nie dotyczy planowanego zamierzenia z przyczyn wskazanych w piśmie.

W opinii RDOŚ, wyrażonej w postanowieniu z dnia 1 października 2025 r. (znak WOO-II.4220.397.2025.KCP.3),” wskazano na brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (cyt.) *„z uwagi na lokalizację inwestycji na terenie strefy ochronnej pośredniej ujęcia wody podziemnej „Kąty Denkowskie” dla Ostrowca Świętokrzyskiego i uwarunkowania wynikające z rozporządzenia Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie Nr 5/2006 z dnia 26 września 2006 r. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej wody podziemnej „Kąty Denkowskie” dla Ostrowca Świętokrzyskiego (Dz.Urz.Woj. Świąt. z 2006 r., Nr 257, poz. 2956)”*. Zgodnie z przepisem § 5 ust. 1 pkt 7 powołanego rozporządzenia, w strefie, o której mowa obowiązuje zakaz lokalizowania zakładów przemysłowych oraz ferm chowu i hodowli zwierząt. W uzasadnieniu postanowienia RDOŚ wskazał, że w myśl definicji zawartej w art. 3 pkt 48 ustawy p.o.ś., przez zakład rozumie się jedną lub kilka instalacji wraz z terenem, do którego prowadzący instalację posiada tytuł prawny oraz znajdującymi się na nich urządzeniami. Zgodnie natomiast z definicją zawartą w art. 3 pkt 6 powołanej ustawy, przez instalację rozumie się stacjonarne

urządzenie techniczne, zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot i położonych na terenie jednego zakładu, budowle nie będące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami. Dokonując wykładni terminu „zakład przemysłowy” użytego w § 5 ust.1 pkt 7 rozporządzenia Nr 5/2006, RDOŚ przywołał definicję zawartą w przepisie art. 2 pkt 13 ustawy uzdrowskowej, w myśl której zakład przemysłowy to zespół budynków i urządzeń wraz z terenem, na którym prowadzi się działalność wytwórczą polegającą na przekształcaniu mechanicznym, fizycznym lub chemicznym materiału, substancji lub ich części składowych w nowy produkt. RDOŚ wskazał, że skoro planowana działalność obejmuje przetwarzanie odpadów w instalacji celem produkcji kompostu przeznaczonego do sprzedaży, to uprawnione jest przyjęcie, że przedmiotowa inwestycja jest zakładem przemysłowym. Ponadto wnioskodawca wskazał dla planowanego przedsięwzięcia kwalifikację z przepisu §3 ust. 1 pkt 54 lit. a rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko tj. (cyt.) „*zabudowa przemysłowa lub magazynowa, wraz towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dn. 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 powołanej ustawy*”. Wskazując na powyższe RDOŚ stwierdził, że planowane zamierzenie inwestycyjne narusza określony w rozporządzeniu w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko zakaz lokalizowania na analizowanym terenie zakładów przemysłowych.

RDOŚ wskazał, że mimo iż przypadki, w których organ prowadzący postępowanie odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia wymienia art. 81 ustawy u.u.i.ś., to w orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się na konieczność rozstrzygania tego rodzaju spraw także w oparciu o przepisy odrębne przepisy. W przywołanym przez RDOŚ postanowieniu WSA w Kielcach z dn. 17.02.2010 r. (sygn. akt II SA/Ke 34/10) Sąd ten uzasadnił potrzebę sięgania do innych przepisów, zwłaszcza tych, które bezwzględnie zakazują lokalizowania pewnych inwestycji na danym terenie, a to z uwagi na *ratio legis* uregulowań zawartych w ustawie u.u.i.ś., których celem jest ochrona środowiska naturalnego. RDOŚ skonstatował, że w opisanym stanie rzeczy (cyt.), „*brak jest podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko*”.

VIII. Wójt Gminy Bodzechów, obwieszczeniem z dnia 3 października 2025r. opublikowanym na stronie BIP, tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Bodzechów oraz w miejscowości Sudół w okresie od 03.10.2025r.do 17.10.2025r poinformował strony o zebranych dowodach przed wydaniem decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia. W dniu 9 października 2025r. strony postępowania tj. Panowie Bogdan Kasprzak, Piotr Kasprzak, Daniel Nowak i Tomasz Dąbkowski skierowali do Wójty Gminy Bodzechów pismo, w którym wyrażony został sprzeciw wobec planowanej budowy kompostowni. Autorzy pisma wskazali, że część z nich, tj. Państwo Kasprzak, prowadzą od 1985 r. gospodarstwo szklarniowe oddalone o 10 m od planowanej inwestycji oraz pasiekę znajdującą się w obrębie jej oddziaływania, Państwo Anna i Daniel Nowakowie prowadzą sprzedaż samochodów w lokalizacji odległej o ok. 6,5 m od planowanej inwestycji, natomiast Państwo Tomasz i Agata Dąbkowscy prowadzą firmę transportową w bezpośrednim sąsiedztwie, na które to działalności planowana kompostownia będzie miała negatywny wpływ poprzez: namnożenie gryzoni spowodowane obecnością odpadów roślinnych i osadów ściekowych, emisję gazów, ryzyko zanieczyszczenia wód powierzchniowych i podziemnych,

opary uciążliwe dla ludzi, itp. Autorzy pism twierdzą, że proces kompostowania generować będzie uciążliwości świadczące o naruszeniu przepisów ustawy p.o.ś. oraz art. 144 K.c., spowoduje pogorszenie warunków bytowych i obniżenie wartości rynkowej sąsiednich nieruchomości. Nadto strony zwracają uwagę na błędy zawarte w KIP i wzajemnie wykluczające się stwierdzenia. Analogicznej treści pismo skierowała do tut. organu Pani Zofia Kasprzak prowadząca gospodarstwo szklarniowe i pasiekę pismem z dnia 9 października.

W dniu 10 października wpłynęły kolejne pisma stron postępowania. Państwo Aleksander Wilk, Teresa Wilk i Henryka Misiura sprzeciwili się powstaniu kompostowni w związku z możliwymi uciążliwościami po uruchomieniu przedmiotowego przedsięwzięcia takimi jak: odór pochodzący z przyzmy przygotowanej przed umieszczeniem jej w urządzeniu do biodegradacji, szkodniki bytujące w odpadach, siedlisko zagrożenia epidemicznego w odciekach podprzyzmowych, ryzyko utylizacji osadów pościekowych zawierających metale ciężkie w okresach braku odpadów biodegradowalnych. Autorzy pism w szczególności sygnalizują ryzyko skażenia wód podziemnych a także wskazują na atrakcyjność pobliskiego terenu, który winien być przeznaczony pod budownictwo mieszkaniowe i obiekty sportowo-rekreacyjne. W piśmie złożonym w tym samym dniu strona - Pan Bogdan Kasprzak, zwrócił uwagę na niedomówienia i przekłamania zawarte w KIP mogące świadczyć o złej woli inwestora, w tym na nieprawdziwe stwierdzenie, jakoby planowane przedsięwzięcie nie było zlokalizowane w granicach strefy ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych w Kątach Denkowskich. Należy dodać w tym miejscu, że na tę samą kwestię zwrócili uwagę w swych późniejszych pismach Panowie Piotr Kasprzak, Daniel Nowak i Tomasz Dąbkowski (strony postępowania, których pisma wpłynęły w dniu 24 października 2025 r.), a także Miejskie Wodociągi i Kanalizacja spółka z o.o. w Ostrowcu Świętokrzyskim. W piśmie Spółki zawarto stanowcze stwierdzenie, iż: *„MWiK Spółka z o.o. nie wyraża zgody na lokalizację w/w inwestycji w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody podziemnej „Kąty Denkowskie” Ujęcie „Kąty Denkowskie” stanowi jedyne źródło zaopatrzenia w wodę mieszkańców Miasta Ostrowca Świętokrzyskiego i ewentualne jego zanieczyszczenie zagraża funkcjonowaniu całego miasta”*.

W dniu 10 października 2025r. Wójt Gminy Bodzechów otrzymał pismo Dyrektora zlokalizowanego nieopodal Muzeum Historyczno-Archeologicznego w Ostrowcu Świętokrzyskim popierające protest lokalnej społeczności sprzeciwiającej się powstaniu kompostowni. W piśmie zwrócono uwagę na niekorzystną lokalizację przedsięwzięcia dla funkcjonowania Muzeum, w kontekście odwiedzających je gości.

IX. Ze względu na skomplikowany charakter sprawy oraz konieczność wnikliwego rozpatrzenia zebranego materiału dowodowego, obwieszczeniem z dnia 10 października 2025 r. Wójt Gminy Bodzechów przedłużył termin wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do dnia 28 listopada 2025r. Po ukazaniu się obwieszczenia, do Wójta Gminy Bodzechów wpłynęły kolejne pisma stron postępowania w sprawie planowanej inwestycji: w dniu 13 października 2025 r. - Państwa Agnieszki i Dariusza Kozłowskich, a w dniu 15 października 2025 r. - Pani Marty Parzyńskiej i Wiesławy Chodzińskiej. Autorzy powołanych pism prezentują w nich szeroką argumentację analogiczną do przytoczonej wyżej.

W aktach sprawy znajdują się także liczne protesty osób niebędących stronami postępowania, realizujących swe uprawnienie wynikające z przepisu art. 29 ustawy o.u.i.ś :

pismo Pani sołtys wsi Sudół podpisane przez 113. mieszkańców, sprzeciw kolejnych 15. mieszkańców oraz sprzeciwy podpisane przez kolejne 20 osób. Ponadto w dniu 28 października 2025 r. do tut. organu wpłynął wniosek Stowarzyszenia Społeczno - Przyrodniczego M.O.S.T o przyznanie praw strony w postępowaniu administracyjnym. Na podstawie art. 31 § 1 i § 2 i art. 28 K.p.a. oraz art. 44 ust. 1 ustawy u.u.i.ś., po rozpatrzeniu wniosku Stowarzyszenia, Wójt Gminy Bodzechów postanowieniem z dnia 30.10.2025r dopuścił je do udziału w postępowaniu administracyjnym na prawach strony.

Reasumując powyższe uwagi należy zatem stwierdzić, że planowane przedsięwzięcie wywołało ogromny, wyłącznie negatywny oddźwięk społeczny. Powyżej przywołano główne argumenty przeciwko lokalizacji biokompostowni; przytaczanie w uzasadnieniu niniejszej decyzji wszystkich zgłoszonych uwag i zastrzeżeń znacząco przekraczałoby ramy niniejszej decyzji.

X. W wyniku wszechstronnej analizy wniosku i pisma wnioskodawcy, uzyskanych opinii organów współdziałających, sprzeciwów lokalnej społeczności i instytucji, a także innych zgromadzonych w sprawie dokumentów tut. **organ zważył, co następuje:**

W myśl art. 71 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy u.u.i.ś uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji wydawanych na podstawie ustawy Prawo budowlane, w tym decyzji o pozwoleniu na budowę - co wynika z treści art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy u.u.i.ś. Stosownie do art. 71 ust. 1 ustawy u.u.i.ś. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania dla realizacji konkretnego przedsięwzięcia. Charakter planowanej inwestycji przesądza zatem o konieczności uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed złożeniem wniosku o udzielenie pozwolenia na budowę.

Planowaną inwestycję zaliczono do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy u.u.i.ś., wymienionych w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839), tj. w:

- 1) § 3 ust. 1 pkt 54 lit. a - zabudowa przemysłowa lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy;
- 2) § 3 ust. 1 pkt 82 – instalacje związane z przetwarzaniem w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odpadów, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41-47, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej, a także miejsca retencji powierzchniowej odpadów oraz rekultywacja składowisk odpadów.

W myśl art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy u.u.i.ś., w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko przeprowadzenie oceny oddziaływania tego przedsięwzięcia na środowisko jest wymagane, gdy obowiązek powyższy został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy u.u.i.ś. Obowiązek ten stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przy uwzględnieniu warunków wymienionych w powyższym artykule, przy czym ustawa u.u.i.ś. obliguje organ w art. 64 ust. 1 do wcześniejszego zasięgnięcia opinii regionalnego dyrektora ochrony środowiska, państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego oraz właściwego organu PGWWP. Organ prowadzący postępowanie jest zatem zobowiązany do ustalenia, czy w sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia przy uwzględnieniu stanowiska organów opiniujących. Ustawodawca nie przewidział związania organu orzekającego opiniami organów, o których jest mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o.u.i.ś. W niniejszej sprawie wszystkie organy współdziałające, tj. RDOŚ, PGWWP Zlewnia w Radomiu i PPIS zajęły stanowisko o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż w opinii RDOŚ brak konieczności przeprowadzenia oceny jest spowodowany niedopuszczalną lokalizacją przedsięwzięcia w strefie ochrony wód, co świadczy o braku podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie. W ocenie natomiast pozostałych organów współdziałających nie zachodzą przesłanki do żądania dokonania takiej oceny z uwagi na brak zagrożeń planowanego przedsięwzięcia dla środowiska, o czym była mowa wyżej, w pkt V i VI.

Odnosząc się do uzyskanych opinii organów współdziałających należy wskazać, że z niezrozumiałych przyczyn, mimo lokalizacji planowanego przedsięwzięcia w strefie ochronnej ujęcia wody, opinia PPIS w ogóle nie odnosi się do tego zagadnienia, natomiast opinia PGWWP odnosi się do niego zdawkowo, mimo iż od tego właśnie organu należałoby oczekiwać szczegółowego ustosunkowania się do zakazów wykonywania robót i czynności na terenach ochrony pośredniej ujęcia „Kąty Denkowskie”, na których znajduje się nieruchomość objęta wnioskiem. Jak się wydaje, fakt jej położenia w strefie ochronnej wręcz wymusza na organie ustanowionym dla ochrony wód pogłębioną analizę przepisów ustanawiających tę strefę z wyraźnym wskazaniem, czy zakazy te odnoszą się do planowanego przedsięwzięcia czy też nie i z jakich konkretnie przyczyn. Dlatego brak jakiegokolwiek wykładni pozostawia wrażenie, że problem przekazany do opinii nie został przez wskazane Organy współdziałające dostatecznie zbadany.

Przechodząc do opinii wyrażonej przez RDOŚ należy w tym miejscu raz jeszcze podkreślić, że Organ, o którym mowa wskazał na brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko z uwagi na jego lokalizację na terenie strefy ochronnej pośredniej ujęcia wody podziemnej „Kąty Denkowskie” dla Ostrowca Świętokrzyskiego i uwarunkowania wynikające z powołanego wyżej rozporządzenia Nr 5/2006, co – zdaniem tego Organu - świadczy o braku podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie. Zgodnie z przepisem § 5 ust. 1 pkt 7 tego rozporządzenia, w strefie o której mowa obowiązuje zakaz lokalizowania zakładów przemysłowych oraz ferm chowu i hodowli zwierząt. Odnosząc się do użytego w powołanym przepisie terminu „zakład przemysłowy” należy podkreślić, że jego wykładnia ma ona znaczenie kluczowe dla rozpoznania wniosku. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że rozporządzenie Nr 5/2006 nie zawiera definicji legalnej „zakładu przemysłowego”. Próżno także poszukiwać takiej definicji w przepisach poprzednio obowiązującej ustawy z dn. 18.07.2001 r. Prawo

wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1121), na podstawie której zostało ono wydane, ani w aktualnie obowiązującej ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz.U. z 2025 r. poz. 960 z późn. zm.). W tym stanie rzeczy znaczenie tego terminu należy ustalać na gruncie innych powszechnie obowiązujących przepisów prawa umożliwiających jego wykładnię. W orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyrok WSA w Kielcach: z 20 listopada 2013 r., II SA/Ke 760/13), pojawił się pogląd, że skoro rozporządzenie Nr 5/2006 nie zawiera definicji pojęcia „zakładu przemysłowego”, to - stosując zasady powszechnego rozumienia tego określenia - przyjąć należy, że zakładem przemysłowym jest, w najprostszym ujęciu, zespół budynków i urządzeń technicznych przeznaczonych do prowadzenia produkcji w danej dziedzinie przemysłu. Wskazany Sąd uznał za niewystarczającą do wykładni pojęcia zakładu przemysłowego użytego w § 4 ust. 1 rozporządzenia, definicję zakładu zawartą w art. 3 pkt 48 ustawy p.o.ś, przez co powołana ustawa rozumie jedną lub kilka instalacji wraz z terenem, do którego prowadzący instalacje posiada tytuł prawny, oraz znajdującymi się na nim urządzeniami. Sąd wskazał, że pojęcie „zakładu” użyte w prawie ochrony środowiska jest z pewnością znaczeniowo szerszym określeniem aniżeli pojęcie „zakładu przemysłowego”, które charakteryzuje - oprócz bazy materiałowo-technologicznej - prowadzenie działalności produkcyjnej. WSA w Kielcach przyjął, że najbliższa znaczeniu pojęcia „zakładu przemysłowego” wydaje się być definicja zawarta w art. 2 pkt 10 ustawy uzdrowiskowej, zgodnie z którą zakład przemysłowy to zespół budynków i urządzeń wraz z terenem, na którym prowadzi się działalność wytwórczą, polegającą na przekształcaniu mechanicznym, fizycznym lub chemicznym materiału, substancji lub ich części składowych w nowy produkt. W konsekwencji tych rozważań WSA w Kielcach przyjął, że wprowadzając w § 5 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Nr 5/2006 zakaz lokalizowania w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody zakładów przemysłowych prawodawca miał na myśli takie zakłady, które charakteryzują się prowadzeniem działalności wytwórczej lub produkcyjnej. Powyższy pogląd o pomocniczym stosowaniu definicji legalnej zakładu przemysłowego użytej w przepisach ustawy uzdrowiskowej przyjął w swojej opinii RDOŚ. W ślad wskazanym organem definicją tą posłużył się także Wnioskodawca, z tym, że wobec użycia w tejże definicji terminu „zespół budynków” dodał argumentację opartą na przepisach Prawa budowlanego, z której to wynika, że planowane przedsięwzięcie nie ma nic wspólnego z obiektem budowlanym jakim jest budynek. To z kolei doprowadziło go do wniosku, że planowane przedsięwzięcie nie jest zakładem przemysłowym, a zatem nie jest objęte zakazem wynikającym z § 5 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Nr 5/2006.

Wypada wskazać w tym miejscu, iż w orzecznictwie wojewódzkich sądów administracyjnych zasadność zastosowania definicji „zakładu przemysłowego” zaczerpniętej, na zasadzie analogii, z art. 2 pkt 13 ustawy uzdrowiskowej w sprawach dotyczących zakazów obowiązujących w strefach ochronnych wód, budzi kontrowersje. Odmienny bowiem pogląd w tym zakresie wyraził np. WSA w Warszawie w wyroku z dn. 19 stycznia 2021 r., IV SA/Wa 2042/20. Sąd ten wskazał, że definicja zakładu przemysłowego zawarta powołanym przepisem ustawy uzdrowiskowej została określona na potrzeby tej ustawy, która określa zasady oraz warunki prowadzenia i finansowania lecznictwa uzdrowiskowego, kierunki lecznicze uzdrowisk, zasady sprawowania nadzoru nad lecznictwem uzdrowiskowym, zasady nadawania obszarowi statusu uzdrowiska albo statusu obszaru ochrony uzdrowiskowej, zasady pozbawiania obszaru statusu uzdrowiska albo statusu obszaru ochrony uzdrowiskowej oraz zadania gmin uzdrowiskowych. Wobec tego, dla kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia nie

można posługiwać się definicją zawartą w art. 2 pkt 13 ustawy uzdrowiskowej. Jak wskazał Sąd w powołanym wyroku, rozporządzenie ustanawiające strefę ochronną ujęcia wody zostało wydane w oparciu o delegację ustawową wynikającą z art. 58 ust. 1 Prawa wodnego z 2001 r. Zgodnie z art. 1 ust. 1 tej ustawy, reguluje ona gospodarowanie wodami zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, a w szczególności kształtowanie i ochronę zasobów wodnych, korzystanie z wód oraz zarządzanie zasobami wodnymi. Gospodarowanie wodami jest prowadzone w taki sposób, aby działając w zgodzie z interesem publicznym, nie dopuszczać do wystąpienia możliwego do uniknięcia pogorszenia ekologicznych funkcji wód oraz pogorszenia stanu ekosystemów lądowych i terenów podmokłych bezpośrednio zależnych od wód oraz oparte jest na zasadzie zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniających koszty środowiskowe i koszty zasobowe (art. 1 ust. 4 i 5 ww. ustawy). Jednocześnie ochrona wód jest realizowana z uwzględnieniem postanowień ustawy p.o.ś. (art. 38 ust. 6 Prawa wodnego z 2001 r.). Ustawa Prawo ochrony środowiska w art. 1 określa zasady ochrony środowiska oraz warunki korzystania z jego zasobów, z uwzględnieniem wymagań zrównoważonego rozwoju, a w szczególności zasady ustalania warunków ochrony zasobów środowiska, warunków wprowadzania substancji lub energii do środowiska, kosztów korzystania ze środowiska, obowiązki organów administracji oraz odpowiedzialność i sankcje. Ochrona zasobów środowiska jest zatem realizowana na podstawie ww. ustawy. W tej sytuacji WSA w Warszawie – odmiennie niż WSA w Kielcach - uznał za trafne odwołanie się do definicji zakładu zawartej w przepisach ustawy p.o.ś. Zgodnie zatem z art. 3 pkt 48 ustawy p.o.ś., pod pojęciem zakładu należy rozumieć jedną lub kilka instalacji wraz z terenem, do którego prowadzący instalacje posiada tytuł prawny, oraz znajdującymi się na nim urządzeniami. W uzasadnieniu powołanego wyroku WSA w Warszawie wskazał, że: *„W potocznym rozumieniu zakład przemysłowy to zespół budynków i urządzeń wraz z terenem, na którym prowadzi się działalność wytwórczą polegającą na przekształcaniu mechanicznym, fizycznym lub chemicznym materiału, substancji lub ich części składowych w nowy produkt. Natomiast samo pojęcie "przemysłu" oznacza działalność polegającą na wytwarzaniu produktów określonego rodzaju na dużą skalę, przy użyciu maszyn i innych urządzeń technicznych (Wielki słownik języka polskiego pod red. Piotra Żmigrodzkiego https://wsjp.pl/index.php?id_hasla=8663)”*.

Organ rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela przedstawione stanowisko WSA w Warszawie dotyczące wykładni terminu „zakład przemysłowy”.

Należy ponadto przypomnieć, iż sam Wnioskodawca zakwalifikował planowane przedsięwzięcie jako **zabudowę przemysłową lub magazynową**, wraz towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w ustawie o ochronie przyrody lub położonych w otulinach form ochrony przyrody, o których w powołanej ustawie. Zatem Wnioskodawca nie może obecnie twierdzić, że przedsięwzięcie to nie jest zakładem przemysłowym.

Na tle powyższych uwag należy zatem uznać, że planowana inwestycja w postaci lokalizacji biokompostowni stanowi zakład posiadający instalacje do produkcji kompostu stanowiącej podstawową funkcję planowanej inwestycji. Zatem inwestycja spełnia pojęcie zakładu przemysłowego w rozumieniu § 5 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia nr 5/2006. Zdaniem tut. organu, niezależnie od tego, czy termin „zakład przemysłowy” należy interpretować przy zastosowaniu analogii z definicji zawartej w ustawie uzdrowiskowej, jak to uczynił RDOŚ (w ślad za WSA w Kielcach w wyroku z z 20 listopada 2013 r., II SA/Ke 760/13), czy też

wyłącznie w oparciu o przepisy ustawy p.o.ś – jak to czyni WSA w Warszawie w wyroku z dn. z dn. 19 stycznia 2021 r., IV SA/Wa 2042/20, wprowadzając w § 5 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia nr 5/2006 zakaz lokalizowania w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody zakładów przemysłowych prawodawca miał na myśli takie zakłady, które charakteryzują się prowadzeniem działalności wytwórczej lub produkcyjnej (innej niż usługowa o handlowa). W związku z powyższym należało uznać, że RDOŚ zasadnie przyjął, że z uwagi na zamiar lokalizacji zakładu przemysłowego w granicach strefy ochronnej ujęcia wód podziemnych, wbrew zakazowi wynikającemu z § 5 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia nr 5/2006, nie zachodzi konieczność dokonywania oceny oddziaływania tego zakładu na środowisko bowiem o takiej lokalizacji w ogóle nie może być mowy.

Kontynuując wywód dotyczący materialnoprawnych podstaw niniejszego rozstrzygnięcia należy zwrócić szczególną uwagę na stanowisko RDOŚ, który uzasadniając wyrażoną opinię, przywołał postanowienie IISA/Ke34/10 WSA w Kielcach z dnia 17.02.2010r. Przytaczając (nieco szerzej niż uczyniono to w opinii) treść uzasadnienia tego orzeczenia należy wskazać, że – w ocenie WSA w Kielcach - pozytywna decyzja określająca środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia oparta na przepisie art. 71 i nast. ustawy u.u.i.ś może być wydana tylko wówczas, gdy realizacja przedsięwzięcia na danym terenie w ogóle jest dopuszczalna, to znaczy nie zakazują jej przepisy odrębne, w szczególności takie, których celem - podobnie jak w przypadku postępowania uregulowanego w ustawie - jest ochrona środowiska naturalnego człowieka. Jak przykładowo wskazał Sąd w uzasadnieniu powołanego postanowienia, trudno byłoby doszukać się sensu prowadzenia postępowania wyjaśniającego dla rozstrzygnięcia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji mogącej zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli miałyby ona być zlokalizowana np. na terenie parku narodowego lub rezerwatu przyrody. Przepis art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody stanowi bowiem, że w parkach narodowych oraz w rezerwach przyrody zabrania się budowy lub rozbudowy obiektów budowlanych i urządzeń technicznych, z wyjątkiem obiektów i urządzeń służących celom parku narodowego albo rezerwatu przyrody. Zatem, mimo iż ustawa u.u.i.ś, określając przypadki wydania odmownej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w art. 80 ust. 2 i art. 81, nie zawiera odesłania do przepisów odrębnych (za wyjątkiem ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został uchwalony), to jednak *ratio legis* uregulowań w niej zawartych, którym jest ochrona środowiska naturalnego, nakazuje sięgać do innych przepisów, a zwłaszcza tych, które w sposób bezwzględnie obowiązujący zakazują lokalizowania na danym terenie pewnych inwestycji - właśnie ze względu na ochronę środowiska. Dalej Sąd przypomniał, że zgodnie z art. 3 pkt 13 i 39 ustawy p.o.ś, przez ochronę środowiska rozumie się podjęcie lub zaniechanie działań, umożliwiające zachowanie lub przywracanie równowagi przyrodniczej; ochrona ta polega w szczególności na racjonalnym kształtowaniu środowiska i gospodarowaniu zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, przeciwdziałaniu zanieczyszczeniom i przywracaniu elementów przyrodniczych do stanu właściwego. Przez pojęcie środowiska rozumie się zaś ogół elementów przyrodniczych, w tym także przekształconych w wyniku działalności człowieka, a w szczególności powierzchnię ziemi, kopaliny, wody, powietrze, krajobraz, klimat oraz pozostałe elementy różnorodności biologicznej, a także wzajemne oddziaływania pomiędzy tymi elementami. Dlatego też – jak podkreślił WSA w Kielcach w omawianym orzeczeniu (cyt.): „przypadków opisanych w art. 80 ust. 2 i 81 ust. 1 i 2 ustawy, w których organ właściwy

odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, nie należy traktować jako katalogu zamkniętego. Nie można bowiem tracić z pola widzenia faktu, że u podstaw wydania decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia mogącego zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, musi leżeć założenie, że z punktu widzenia ochrony środowiska inwestycja objęta wnioskiem jest w ogóle dopuszczalna. O dopuszczalności tej decyduje (...), ale także uregulowania zawarte w innych obowiązujących powszechnie aktach prawnych, które w niektórych przypadkach zakazują lokalizacji pewnych inwestycji na terenach objętych szczególną ochroną ze względu na zachowanie jakości zasobów naturalnych środowiska przyrodniczego". Analogiczne stanowisko przedstawił WSA w Kielcach w wyroku z dn. 23 października 2018 r. (II SA/Ke 456/18).

W kontekście stanowiska WSA w Kielcach należy zatem wskazać, że zasadniczą materialnoprawną podstawą niniejszego rozstrzygnięcia są przepisy rozporządzenia nr 6/2005, będącego aktem prawa miejscowego. Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są m.in. akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Nie ulega zatem żadnej wątpliwości, że powołane rozporządzenie Nr 5/2006 zostało wydane przez uprawniony podmiot, na podstawie i w granicach upoważnienia zawartego w ustawie. Konstytucyjną cechą aktu prawa miejscowego jest jego powszechne obowiązywanie na obszarze działania podmiotu, który je ustanowił. Oznacza to, iż akt ten adresowany jest do wszystkich mieszkańców określonego terytorium i bezpośrednio rozstrzyga o ich prawach i obowiązkach.

Z tego względu kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma zakaz lokalizowania zakładów przemysłowych na obszarze podwyższonej ochrony komunalnych ujęć wód podziemnych w Kątach Denkowskich, na którym to obszarze przewidywana jest inwestycja objęta wnioskiem. Właśnie z uwagi na zawarty w rozporządzeniu zakaz (mający na celu ochronę środowiska) odmówiono Wnioskodawcy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację planowanego przedsięwzięcia.

Aby uczynić zadość wymogowi zawartemu w art. 37 pkt 2 ustawy u.u.i.ś. należy w tym miejscu odnieść się do kwestii udziału społeczeństwa w wydaniu niniejszego rozstrzygnięcia. Jak wskazano w pkt VIII i IX, planowana lokalizacja biokompostowni podana do wiadomości publicznej wywołała sprzeciw zarówno stron postępowania (w tym Stowarzyszenia Społeczno-Przyrodniczego M.O.S.T.) jak i okolicznych mieszkańców oraz MWIK sp. z o.o. w Ostrowcu Św. i kierownictwa Muzeum Historyczno-Archologicznego w Ostrowcu Św. Należy wyraźnie podkreślić, że społeczny sprzeciw wywołała sama koncepcja Wnioskodawcy, a nie np. warunki jej wdrożenia, które Wnioskodawca mógłby ewentualnie zmienić pod wpływem społecznej presji. W tym stanie rzeczy protesty i krytyczne opinie wskazanych osób i instytucji same w sobie nie mogą stanowić podstawy odmowy wydania decyzji środowiskowej, bowiem wśród określonych w art. 80 i art. 81 o.u.i.ś. przesłanek odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie zawarto sprzeciwu mieszkańców wobec planowanego przedsięwzięcia (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 października 2017 r., II OSK 2113/16). Z tego względu sprzeciw społeczny czy sprzeciw stron postępowania nie może blokować wydania decyzji środowiskowej w sytuacji, gdy spełnione są warunki do wydania takich rozstrzygnięć (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 23 czerwca 2021 r. sygn. akt II SA/Bd 154/20). Podobnie, nie mają wiążącego charakteru opinie Organów, do których zwrócono się

o udzielenie opinii co do konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Opinie organów współdziałających oraz wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa powinny być jedynie wzięte pod uwagę przy podejmowaniu rozstrzygnięcia (art. 80 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy u.u.i.ś.). Decyzja środowiskowa ma bowiem charakter decyzji związanej co oznacza, że podejmując rozstrzygnięcia w sprawie decyzji środowiskowej organ nie działa w warunkach swobodnego uznania lecz jest związany przepisami prawa. Szeroki oddźwięk społeczny, wskazywane przez strony i lokalną społeczność zagrożenia i argumenty natury przyrodniczej mają jednakże znaczenie dla wykładni celów przyświecających ustawie o ochronie środowiska, na co wskazano wyżej omawiając postanowienie WSA w Kielcach z dnia 17.02.2010r. i w tym właśnie sensie zostały wzięte pod uwagę przez tut. organ. Należy mieć nadzieję, że także Wnioskodawca uwzględni negatywne stanowisko lokalnej społeczności i zweryfikuje swoje zamierzenie inwestycyjne mając na uwadze poważne ryzyko, jakie wiązałoby się z jego wdrożeniem, w postaci jednoznacznie negatywnego odbioru społecznego, skarg, konfliktów i niezliczonych kontroli, na co wskazała w swych pismach część osób kierujących uwagi do Wójta Gminy Bodzechów.

XI. Niniejsza decyzja wydana została przez Wójta Gminy Bodzechów zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy o.u.i.ś.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji służy stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach za pośrednictwem Wójta Gminy Bodzechów w terminie 14 dni od daty jej doręczenia stronie.

Zgodnie z art. 127a § 1 i § 2 k.p.a. w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Strony zrzekając się prawa do wniesienia odwołania zrekają się zatem równocześnie prawa wniesienia skargi do sądu.

Zgodnie z art. 130 § 4 k.p.a. decyzja podlega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli jest zgodna z żądaniem wszystkich stron lub jeżeli wszystkie strony zrzekły się prawa do wniesienia odwołania.

WOJTA GMINY

Jerzy Murczyński

Otrzymują:

1. Wnioskodawca,
2. Stowarzyszenie Społeczno- Przyrodnicze MOST
3. Pozostałe strony poprzez obwieszczenie
4. a/a

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska
ul. Szymanowskiego 6, 25-361 Kielce.
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny
ul. Smolna 3, 27-400 Ostrowiec Świętokrzyski.
3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie,
Dyrektor Zarządu Zlewni w Radomiu
ul. Parkowa 2A, 26 -600 Radom.